I

Не я пишу оцю поему,
а тисячі:
з блідими виснаженими лицями, з чорними
трояндами під очима...
Тепер,
коли на тротуарах, блідих од снігу,
на кожній вулиці, на кожному розі
мерзне дітвора з цигарками "Пароль"
і "Ауаігіі".
Тепер,
коли жінки революції перестали одягати
обідрані шинелі,
робити аборт, стригти волосся:
руде, чорне, каштанове
і т. і...
і т. і...
Тепер,
коли попи почали прилюдно палити
цигарки
і стригти волосся:
руде, чорне, каштанове
Я чую, як пахне димом і кров'ю
кожний удар мого золотого годинника,
на якому чітко вибито:
"Герою Перекопа от Реввоенсовета
N-11 армии".

II

Це було в далекій невідомій країні,
такій невідомій, як моя поема.
Я не знаю, що буду писати далі,
як не знаю,
хто заронив мені в жили

отой тривожний рух
солодких атомів гемоглобіну...
як не знаю,
чого то блукають на панелі тіні
дротові
в ритмічнім хитанні,
в безжурнім хитанні...
Це було в далекій невідомій країні,
такій невідомій, як моя поема.

III

Я прийшов на станцію "Революція",
коли ударив другий дзвінок.
Дівчина з очима газелі спитала:
"Ваш партквиток?" —
"279305"—
"Вагон передостанній".
Дим...
Дим...
Дим...
Київ в руках повстанців,
а небо — на бурі, а небо — на грози...
"Якого полку?.." —
"7-го советского"
Тра-та-т... тах...
А небо — на бурі... а небо — на грози...

V

Ой, морозе, морозе!
Який же ти геніальний художник.
Коли дивишся на шибки, розмальовані тобою,
то здається,
що блукаєш ти десь у Криму по провулках

татарських аулів...
Або читаєш поему:
"Наль і Дамаянті"...
Ох, морозе, морозе!..

VI

А трамваї на стіни будинків, на панелі й на рейки кидають
килими сині й прозорі...
Це я ходжу по місту з одрізаною головою
і на руках у мене б'ються і дзвенять одинокі жилки,
а може, вулиці майбутнього міста...
Чи чуєте мене, поети селянські?
На холодних станціях республіки
в вікна заглядають явори,
і мчаться, мчаться ешелони — в холодне око зорі...

А трамваї на стіни будинків, на панелі й на рейки кидають
килими сині й прозорі...
Це я ходжу по місту з одрізаною головою...
Неп.
1922